

Szeretet. Szolgálat.

XXV♥

Huszonöt éves a szeretetszolgálat.

Negyedszázad alatt egy álomból, a zöldségtárolóból, az első 5,000 forintos adományból, a kölcsönkapott kamion mellől, amit jelképesen Jimmy Carter elnök indított útjára, egy olyan méretű szervezetté nőtte ki magát, amire nem gondoltunk, amiről álmodni se mertünk - talán a megálmodó, Szenczy Sándor sem álmodott arról, ami ma valóság.

Hogyan történhetett ez? Hisszük, hogy azért mert Isten így gondolta, hogy Isten írta ezt a történetet.

Sokminden változott az elmúlt 25 év alatt. Indultunk a rendszerváltásból, minták nélkül, civil társadalom nélkül, magát a „szeretetszolgálat” szót is akkor találta ki Kozma Imre atya. Külföldi segélyekkel, adományokkal kezdtük a szolgálatot, mert Magyarország „szegény ország, támogatásra szorul”. Azután forrásokat kellett fakasztanunk. Meg kellett teremtenünk az adományozás kultúráját, el kellett hitetnünk az emberekkel, hogy ha többet nem is, de 3.000 Ft-ot mi magyarok is oda tudunk adni, hogy egy gyermek méltóbb életet élhessen Kambodzsában, Malawiban, Kárpátalján vagy Sri Lankán a Fogadj örökbe program révén. Elhittük, hogy nemcsak az angol, a magyar cipősdobozba csomagolt ajándék is képes továbbadni a szeretetet.

Új utakat törtünk, kiléptünk a csónakból, és remegő szívvel megpróbáltuk elhinni és remegő kézzel megcselekedni, hogy „ti adjatok nekik enni”. Az első, a teljes országot lefedő programunk az IOM-mel a roma holocaust kárpótlási program ilyen volt. De veszedelmes kilépés volt a szolgálat a háborúban Boszniában, Szerbiában, Koszovóban, Csecsenföldön, Afganisztánban, Libanonban is.

Álmodtunk egy baptista mentőcsapatról, hogy megmentjük a katasztrófa sújtotta embereket. Álmodtunk, hogy terepjárókkal, kamionokkal, hajókkal, helikopterrel, mentőkkel sietünk a segítségükre. Hányszor és hányszor nevettek ki, hogy mindez lehetetlen! De mi a nevetés helyett a jajkiáltásra feleltünk, így aztán az értetlenséget felváltotta a távoli kontinensekről és a Tisza meg a Duna mellől érkező köszönet szava.

Meg kellett értetnünk a társadalommal, olykor a saját egyházunkkal is, hogy a szenvedélybeteg is ember, hogy a tűcsere életet ment, hogy a prostituáltak is története van, hogy Magyarország első shelterét megnyitva egy reménysugarat adhatunk az emberkereskedelem áldozatainak.

Aztán új kapuk is kinyíltak, melyekre soha nem számítottunk. Hirtelen meg kellett hoznunk óriási kockázattal járó döntéseket, amikor intézményrendszereket fogadtunk be. Nem kockáztatjuk-e ezzel a sajátjainkat is?

Lesz-e elég szakemberünk mindent megfelelően vezetni és működtetni? S bár a leckét verejtékesen mondtuk fel, hálás vagyok a mára kialakult nagyszerű szociális hálózatért, a kiváló munkatársakért, a méltóságért, amivel szolgáljuk a ránkbízottakat.

A nevelés-oktatás legalább ilyen kihívás, lehetőség és persze kockázat is volt. Hogyan fogják elhinni a pedagógusok, hogy nem kell azonnal bemerítkezniük? De hogyan tudjuk mégis felmutatni Jézust az iskolákban? Mert a célunk nem titkoltan az volt, hogy minden gyermeknek megadjuk azt a lehetőséget, amit Jézus mindenki számára megszerzett.

Minden diák számára felmutatni a megingathatatlan krisztusi értékeket, amelyre alapozva értékes döntéseket tudnak majd hozni, amikor elhagyják az iskolapadot. Hogy a baptista iskola, valóban több, mint iskola. Ahogy Elijah Brown, a Baptista Világszövetség főtítkára magyarországi látogatásán megfogalmazta: „Az oktatás jó. A tudás jobb. A legjobb a bölcsesség. Az oktatás jó. A tudás jobb. A legjobb a szolgálat.”

Ma újra egy sajátos helyzetben kell helytállnunk. Bizonytalanná vált a világunk, egy hullámokban rántörő világjárványban, egy erősödő hatású klímaválságban, egy gazdasági és hitelválság küszöbén élünk, egy kettészakadt, feszült társadalomban. Az emberek cinikusak, bizalmatlanok, közömbösek, másrészt feszültek. Egymástól és sokszor saját maguktól és elszigeteltek, félelemben élnek, a korábban jól megszokott kapaszkodók nélkül, mert a mai valóság kihúzta a szőnyeget a lábuk alól.

Ezek a körülmények adják azt a keretet, amiben élünk, mozgunk, amire reagálnunk kell. De a küldetésünk nem erről szól, és a forrásainkat se ez határozza meg.

S mindezekon a változásokon úgy mentünk át, hogy hatással volt ránk, terhet rótt ránk, és feladatot is adott – de minket nem változtatott meg, mert az identitásunkat nem ez adja. Így most különösen is égető, hogy arra fókuszáljunk, ami az identitásunkat adja, a gyökereinket jelenti és kijelöli a célunkat: a szeretet és a szolgálat.

Kik vagyunk mi? Mi az, ami meghatároz bennünket?

Identitásunk gyökere Isten. A szeretetszolgálatban a szeretet forrása, és a szolgálat, a küldetés mestere Ő.

Húsz évvel ezelőtt egy fiatal jogász-közgazdász a katonai szolgálat helyett nálunk töltött el másfél évet polgári szolgálatosként. Járt velünk Észak-Koreában és hajléktalanszállón, dolgozott drogosok és árvák között is. Egy kora délután a régi Vörösmarty utcai irodában ülve kiszakadt belőle, hogy milyen erő segíti növekedni a szeretetszolgálatot, mert nemhogy fejlődni, de léteznie sem lehetne közgazdaságilag, sőt talán létre sem jöhetett volna a szakkönyvek és elméletek szerint. Mert tény, hogy a szeretetszolgálat kialakulását, Szenczy Sándor módszereit a vezetéselméleti szakkönyvek nehezen tudnák értelmezni. Ez talán még Chuck Norrisnak sem sikerülne.

Ki volt az, aki látást adott a Szeretetszolgálat létrehozásához? Ki határozta meg az utat, amelyen járunk? Az Isten.

Ki volt az, aki forrást adott akkor is, amikor nem volt hova tovább, nem volt forrás a kezdeti években, úgy tűnt, nincs jövő? Az Isten.

Ki volt az, aki továbbvitt akkor is, amikor mások nem értették, félreértették, rosszul értették, féltek és féltettek? Az Isten.

Ki volt az, aki megtartott akkor is, amikor mi hibáztunk, figyelmetlenek vagy felületesek voltunk? Az Isten.

Ki volt az, aki újra és újra segített kilépni a csónakból, új utakat járni? Az Isten.

Ki a bennünket mozgó szeretet forrása? Az Isten.

Az Isten hűséges volt! Így a leginkább róla szól ez az ünnep. Ő hűséges. Benne nincsen változás, még csak az árnyéka se a változásnak. Ő "tegnap, ma és mindörökké ugyanaz."

Én abban gondolkodom, hogy a szeretetszolgálatnál az Isten Királyságának építésére hívott el az Isten. Akkor fog megáldani, megvédeni, előre vinni, ha ezt fogjuk tenni. Ha megfogjuk azt a malteroskanalat, meg azt a sarokkővet, és felépítjük azt a bástyát, amit ránk bízott, aztán továbbmegyünk segíteni a szomszéd falon dolgozóknak. Ha nem benne bízunk, hanem magunkban, vagy másokban, ha nem ő van az origóban, ha nem hozzá megyünk bölcsességért, védelemért, szeretetért, kitartásért, bátorságért, ötletekért, akkor a szeretetszolgálat gyökerét veszíti, és összeomlik.

Identitásunk gyökere Isten. A szeretetszolgálatban Ő a szeretet forrása, és Ő a szolgálat, a küldetés mestere.

Identitásunk másik horgonya, ami meghatároz, az a szolgálatunk módja: Jézus követése, Kempis Tamás szavaival az „Imitatio Christi”. Hogy azt tegyük, amit tőle láttunk: szeressünk és szolgáljunk.

Akkor is, ha mások mást tesznek, ha mások elfordulnak a szükségben lévőt a szükségét látva.

Akkor is, ha rövidtávon ez nem biztos, hogy kényelmes, talán még sikereket, jólétet, népszerűséget se hoz. Mózes megfogadta Istennek, hogy nem akar sehová menni, ha az Úr orcája, jelenléte nem megy előtte.

Erre hív bennünket Isten, hogy cselekedjünk az igazságot, szeressük az irgalmasságot és járjunk alázatosan az Istennel. Erre hív Jézus, kövessük őt, lábnymában járjunk. Jézus nem statikusan áll, nem mozdulatlanul ül. Jézus dinamikusan cselekszik. Jézus elmegy a hajléktalan magányába, az erőszakot, bántást szenvedett szegényébe, az elhagyott megalázottságába, az árva reménytelenségébe, a meleg bizonytalanságába, a csekkek alá temetett család szegénységébe, a kicsúfolt gyermek szomorúságába, az ügyetlen kisdíák bátortalanságába, ahogy a túlhajszolt szeretetszolgálati munkatárs fáradtságába is.

Ahogy a munkatársaimra gondolok, olyan embereket látok, akik ezt teszik évek-évtizedek óta. Olyanokat látok, akik úgy szolgálnak, hogy mások nem is látják azt, mennyi-mennyi mindent, időt, energiát, az életüket teszik bele abba, hogy az a segítő a jövő héten is becsengethessen az idős bácsihoz, nénihez, a gyermekhoszpiszban legyen méltósága a fájdalomnak, a családok szeretetét és reményt is kapjanak, ne csak átmeneti otthont, a roma vagy a sérüléssel élő gyerkőcnek a jövője értékét és felemelkedést tartogasson, a hajléktalan emberek sorsa ne a hátatfordítás legyen, az erőszak áldozata ki merje nyitni a szívét és meggyógyulhasson, a diákjaink, fiataljaink fényes jövőt merjenek tervezni, a szegénység vagy a katasztrófák áldozatai ne omoljanak össze... és sokáig és hosszan folytathatnám a sort. Mert minél nagyobb körülöttünk a bizonytalanság, a feszültség, annál inkább szükség van a szeretetre.

A szeretetre, ami felemel.

A szeretetre, ami elfogad.

A szeretetre, ami meggyógyít.

A szeretetre, ami túllendít.

A szeretetre, ami erőt ad.

A szeretetre, ami méltóságot hoz.

A szeretetre, amiért érdemes szolgálni.

Hisz nekünk is a szeretetre van szükségünk! És ezért is csak Krisztus követésében tudunk fennmaradni, hisz honnan veszünk szeretetet egy olyan világban, amikor "a szeretet sokakban meghidegül"?

Az identitásunk harmadik része, ami meghatároz, az a szolgálatunk fókusza, célja, akikhez Jézus küldött: az ember.

„Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg.” (Máté evangéliuma 25. rész)

Megtenni az eggyel. A legkisebbek közül. A legkiszolgáltattabbakkal, a leginkább rászorultakkal. Azokkal, akik nem tudják majd viszonzni a szeretetet.

Megtenni az eggyel. Mert végső soron az az egy számít. Mert hiába soroljuk, hogy 110 intézményben naponta 34.000 szociális ellátott és tanuló bízott ránk, ha végül megfélemedezünk az egyről, ha neki már nem jut szeretet, és felé már nem tudunk szolgálni.

Krisztus Követés. Ismeritek a The Chosen sorozatot? Nézzétek meg azt a Krisztust! Az a Krisztus az én Krisztusom - aki az egyet látja. Akinek az egy ember a lényeges. Aki az egyet felemeli. Úgy szeretnék olyan lenni én is! Nem veszni el a számokban, a KIR, KESZNYI és egyéb statisztikákban, meg a mérlegben és a pénzügyi beszámolóknak és bankszámlaszámokban – persze ezek legyenek pontosak, tökéletesek és hitelesek. Nem szeretném, hogy elvakítson a tömeg, de mindig, mindvégig látni akarom az egyet, látni az embert, mert Jézus mindenki az embert látta.

Látni az embert, akinek van egy története. Az embert, akinek nincs most embere, nincs barátja, nincs segítsége, nincs kapaszkodója. Az embert, akit többre, jobbra szánt az Isten. Az embert, akit rád bíz, akinek te szólhatsz egy jó szót, akit te emelhetsz fel, akinek te mutathatsz meg a szeretet erejét, akinek te adhatsz új reményt. Amíg látjuk az embert, látjuk azt az egyet, addig nem fog célt téveszteni a szeretetszolgálat. Amíg látom az embert, látod azt az egyet, addig betöltjük a küldetésünket: szeretni és szolgálni.

Mert a szeretetszolgálat célja Jézus képviselete és szeretetének átadása.

A szeretetszolgálat nem egy elvont fogalom, nem egy dinamikus szervezet, nem egy dicső eszme. Végső soron, a mindennapokban annak az egy embernek te vagy és én vagyok a szeretetszolgálat.

Azon a helyen, ahol dolgozol, ott te vagy a szeretetszolgálat. Te vagy az, aki, szeretni tudod, szolgálni, bátorítani, felemelni, átölelni a rád bízottakat és a munkatársaidat. Ha így teszel, akkor reménytelenek tucatjai, szükségben lévők százai, gyerekek generációi, szülők nemzedékei segítséget kapnak tőled az alkalmas időben.

Te vagy az a különleges, értékes ember, aki arra hivatott, hogy szeressen és szolgáljon.

Jézus feltámadása után és mennybemenetele előtt a csetlő-botló, hiperérzékeny, hiperaktív, őt megtagadó, de nagyszívű Pétert, nem móresre tanítja, nem megszegényíti, nem megdorgálja, hanem megkérdezi: Péter, szeretsz-e engem? Péter válaszol: szeretlek, Uram. Jézus kétszer is az agape szeretetre kérdez rá, amelyről sokan azt mondják, hogy az annak ellenére való szeretet. Szeretlek, annak ellenére, amilyen vagy. Én nem így ismertem meg Jézust. Jézus nem annak ellenére szeret, hanem úgy szeret, ahogy vagyok, cselekvő szeretettel. Olyannak, amilyen vagyok. Nem erőszakolja rám és rád a változást. Mert pontosan tudja, hogy az ő közelségében, az ő szeretetében, az ő szívéhez közel élve a változás elkerülhetetlenül megtörténik. Péter kétszer is a fileo szeretettel válaszol. Azzal a szeretettel, ami nem fogad el olyannak, amilyen vagy, csak kedvel, vagy érzelmekkel szeret, nem cselekvően, hanem mert a másik megérdemli. Jézus harmadszor már hajlandó még a mércét is alább adni. Péter, akkor legalább a fileo, érzelmi, nem cselekvő szeretettel szeretsz-e? Ekkor Péter elszomorodik és úgy felel: igen Uram, te tudod, hogy úgy tudlak szeretni. Azokkal az érzelmeimmel, gondolataimmal, küzdelmeimmel, örömeimmel, tapasztalataimmal, amik most éppen a szívemben vannak, azzal és úgy tudlak szeretni, Jézus. Jézus pedig egyértelművé teszi, hogy már nincsenek elvárások, nincsenek szintek, mértékek. Elfogadás van. Ha te nem tudsz lépni és cselekedni Péter, én cselekszem helyetted. Én cselekszem érted. Mert tudom, hogy néhány nap, egy-két hét múlva minden megváltozik. A félelemtől lefagyó Jézus-tagadóból az igazságot felvállaló Jézus-követő lesz. A csetlő-botlóból bátor igehirdető, a hiperaktívból bölcs gyülekezetvezető, a megbélyegző elnemfogadóból befogadó, a csak érzelmekkel szeretőből az életét odaadó, cselekvő, mindenkiért elmenő Kőszikla.

Ez az agape szeretet cselekvő szeretet, átformáló szeretet. Ő elmegy érted és cselekszik érted. Hiszen Jézus közelségében, az ő szeretetében, az ő szívéhez közel élve a változás elkerülhetetlenül megtörténik. Szeress és szolgálj – igen, akár a feszültségek között, az indulatok között, a váratlanban, a bizonytalanban is. Isten látja benned, hogy meg tudod csinálni, ahogy mindent lát, amit eddig is tettél, és nagyon értékes neki a munkád. Sokkal jobban szeret, mint sejtened, és nagyra értékeli mindazt, amit naponta teszel. Mert amikor megteszed egygel a legkisebbek közül, akkor vele teszed meg.

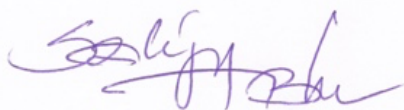
Mert bár mások másba investálják az életüket, ebben a dehumanizált, materialista, individualista, önző világban te azzal foglalkozol, amivel Krisztus.

Neked számít az ember, számít az az egy. Hát ne add fel! Tarts ki! Csak szeress, és szolgálj!

Mert ahogy Theodore Roosevelt 1930-ban mondta: *"Nem a kritikus az, aki számít: nem az, ki rámutat, hol botlanak az erősek, vagy hogy a tettek embere hol tehetett volna jobbat. Az érdem azé, aki tényleg az arénában van, kinek az arcát por és izzadság és vér lepi: ki derekasán fáradozik, ki tévedve, újra és újra elvétí a célt, hiszen nincs is törekvés hiba és hiányosság nélkül, ki tettekre tör, ki nagy felbuzdulás és elhivatottság ismerője, ki méltó ügynek szenteli magát, ki jobb esetben végül megismeri a kiváló teljesítmény diadalát, és aki, ha legrosszabb esetben elbukik, legalább kudarcában is bátran kiáll."*

Hálás vagyok Istennek, hogy ilyen aréna-próbált harcosokkal dolgozhatom abban az arénában, ahová ezekben az időkben minket állított az Úr.

Isten áldjon minden szeretetszolgát! Isten áldja a Baptista Szeretetszolgálatot!

Dr. Szilágyi Béla
elnök